

Изх. 01-1-1/4
Дата: 07.01.2014 г.

ПАРТИЦИПАЦИЯ
ПРЕДСТАВИТЕЛИ
ПД-437-00-1
08.01.14

ДО
Г-Н МИХАИЛ МИКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
42-РОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

КОПИЕ ДО:

КОМИСИЯ ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА
И ПАРЛАМЕНТАРНА ЕТИКА

КОМИСИЯ ПО КУЛТУРА

КОМИСИЯ ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ

Относно: Законопроект на закон за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията с вносителите народните представители Димитър Дъбов, Пламен Славов и Татяна Буруджиева

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИКОВ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

Премете моите най-искрени поздрави и благопожелания по повод настъпването на новата 2014 г. Използвам възможността да Ви пожелаая крепко здраве, лични и професионални успехи.

С настоящото имам честа да представя на Вашето внимание становището на Главно мюфтийство на Мюсюлманско изповедание в Република България относно внесения в края на 2013 г. пореден законопроект за изменение и допълнение на Закона за вероизповеданията с вносителите народните представители Димитър Дъбов, Пламен Славов и Татяна Буруджиева.

Смятаме внесения законопроект за безусловно противоконституционен. Касае се по наше разбиране до опит за повторна конфискация на недвижими имоти, за които реституционното действие, първо на ЗВСВОНИ, в сила от 24.02.1992 г., и второ, на ЗВ, в сила от 01.01.2003 г., е настъпило отдавна.

Това е така, тъй като реституционният ефект и на двата законна настъпва ex lege. Ще рече, с влизането им в сила държавната, респ. общинската, собственост или собствеността на техни търговски дружества или такива, създадени със закон, респ. на обществени организации, по изказа на Конституционния съд и на Върховния касационен съд, се реструктурира и одържавени, конфискувани, отнети без правно основание или отчуждени не по предвидения от закона ред движими и недвижими вещи преминават направо в имуществения кръг на различните правни субекти, включително и на техните правоприменици, в случая на отделните религиозни институции-вероизповедания.

Вярно е, че по принцип отчуждаването на частни недвижими имоти е било и е допустимо при конституционните режими на всичките четири български конституции, но това никога не е било безусловно, а всякога е ставало при условията на съответния закон. За да не бъда голословен ще цитирам съответните текстове на всички наши конституции:

- Чл. 68, изр. 1-о от Търновската конституция(отм.) регламентира, че „Принудителното отстъпване на имот(сиреч отчуждаване) може да стане само за държавна и обществена полза, и то с справедлива предварителна заплата.”

— В чл. 10, ал. 5 от Конституцията на НРБ(1947 г. – отм.) отчуждаването се урежда така: „Частната собственост може да бъде ограничена или отчуждена принудително само за държавна или обществена полза срещу справедливо обезщетение.”

- Чл. 28 на Конституцията на НРБ от 1971 г.(отм.) е още по-категоричен; в неговата ал. 1-а се казва: „Държавата може да отчуждава и ограничава правото на собственост само за **особено важни държавни нужди**, които не могат да бъдат задоволявани по друг начин. Редът и условията за отчуждаването се определят със закон., а ал. 2-а, че: „Отчуждаването **може да стане** само след предварително предоставяне равностойно обезщетение. Собственикът може да оспори пред съда основанието за отчуждаването, вида и размера на обезщетението.”

- Чл. 17, ал. 3 от Конституцията на Република България(1991 г.) казва, че: „Частната собственост е неприкосновена.”, а в ал. 5-а на същата норма се отбелязва, че: „**Принудително отчуждаване за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон**, при условие, че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително равностойно обезщетение.”; иначе казано, първо предоставящ равностойно обезщетение и едва тогава ставаш собственик.

Смятаме, че народните представители трябва да имат на очи и съответните разпоредби на Закона за културното наследство, които регламентират това щото, паметниците на културата, могат да бъдат както публична, така и частна собственост, включително и на религиозните институции-вероизповедания. В тази насока ще си позволя да цитирам чл. чл. 2, ал. 3 ЗКН: „Културните ценности могат да бъдат публична и частна собственост. Те могат да са собственост на държавата, общините, на Българската православна църква и **другите регистрирани вероизповедания**, както и на физически и юридически лица.”

Ако народното представителство е убедено, че имотите на религиозните институции-вероизповедания, имащи статут на паметници на културата, трябва да бъдат повторно одържавени, срещу което ние, вярващите мюсюлмани, възразяваме категорично, одържавяването ще следва да стане след предварително предоставяне на справедливо парично обезщетение.

В тази насока би следвало да се обмисли създаването на преходни и заключителни разпоредби към разглеждания законопроект, предвиждащи служебно прекратяване на висящите съдебни производства с предмет искове са собственост и обезщетения за ползване на недвижими имоти, попадащи под обхвата на този законопроект, съответно направените от изповеданията съдебни и други разноси – да бъдат възстановени от държавата в разумен срок.

Главно мюфтийство на Мюсюлманското изповедание в Република България
високо цени съществуващите добри отношения с институциите олицетворяващи
държавността, които се надявам да продължат да се развива и за в бъдеще.

Моля да приемете, уважаеми господин Миков, госпожи и господа народни
представители, уверенията ми в най-високото ми към Вас уважение.

С уважение,

Д-Р МУСТАФА ХАДЖИ

Главен мюфтий

